

104
на, дигна бледо лице, послуша се. Зад хълма се чу кротко и скръбно цвилене. Тя погледна людете си. Белоснежната кобила, до която се бе докоснала ръката на прокажения, трябваше да бъде пожертвувана.

Анна отново отпусна глава и закри лицето си. След малко, в синия прозрачен въздух се издигна тънък стълб дим. Стражите бяха донесли дърва от близката гора и бяха подпалили труповете на неизцеримо болния и животното.

— Навсякъде се шири тая страшна болест... — въздъхна брат Джовани — и в Тюрингия е пълно с болни, и в моята родина Асизи, навсякъде.

Царицата живо се извърна към него.

— И какво правят за тях там?

— В последно време консулите на нашата община решиха да се построи, далеч в планината, приют за тия болни. Който веднъж влезе в него няма право да излезе до края на живота си. А имотите и парите им се изземат за издръжка на приюта. Има милостиви духовници, които им носят от време на време храна и облекло. Най-често това са наши братя францисканци. Който се разболе, сам е длъжен да обади на общината и да отиде в приюта. Пред прага му той си взима завинаги сбогом от света и влиза при тия живи погребани. А който обади за някой болен, който се крие, получава награда.

Очите на Анна заблестяха.

— И тук ще построим подобен дом... — Тя посочи с ръка — в тая планина, за помен на оня нещастник. Ето, още сега да почнем да събираме пари. Аз записвам триста златици.

Кой по три, кой по десет златици, кой по няколко аспри, всеки даваше своята лепта. Царицата смяташе да събере нужните пари и да зановяда веднага строежа на приюта.

— Нашият велик учител Франциск също тъй съжаляваше от сърце прокажените... — каза тихо Джовани дела Верна. — Веднъж той пъту-